

עפ"ג 35853/10/14 - מדינת ישראל נגד משה אברה, יהונתן מלקו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

16 דצמבר 2014

עפ"ג 35853-10-14 מדינת ישראל נ'
אברה ואח' עפ"ג 20554-10-14 אברה
נ' מדינת ישראל
לפני:

כב' הנשיא אברהם טל, אב"ד כב' השופטת מיכל ברנט כב'
השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

המערער (המשיבה)	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. משה אברה (המערער) 2. יהונתן מלקו

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד אור ממון

המשיב 1 ובא כוחו עו"ד לירן בקרמן

המשיב 2 ובא כוחו עו"ד גיורא זילברשטיין

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המשיבים (המערער ייחשב כמשיב 1) הורשעו על פי הודאותיהם בעבירות של התפרצות לדירה (המשיב 1) וסיוע להתפרצות לדירה (המשיב 2) ונדונו בגין העבירות נושא גזר הדין ל-7 חודשי מאסר בפועל בניכוי תקופות מעצרם.

באשר למשיב 2, הופעלו 2 עונשי מאסר על תנאי שתלויים ועומדים נגדו לתקופות של 6 חודשים ועשרה חודשים ובית משפט קמא קבע בת.פ. 27192-10-14 (בית משפט השלום בראשל"צ) כי המסר שהטיל בגין העבירה נושא גזר הדין ירוצה בחופף להפעלת עונש מאסר על תנאי למשך 10 חודשים וכך גם יופעל בחופף המאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים, כך שהמשיב 2 נדון לתקופת מאסר כוללת של 10 חודשים. כמו כן, נדון כל אחד מהמשיבים ל-5 חודשי מאסר על תנאי ו-9 חודשי מאסר על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין ולתשלום קנס בסך 1,000 ₪.

הערעור של המערער מכוון כלפי קולת עונשי המאסר בפועל, וב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי שגה בימ"ש קמא בקביעת מתחם הענישה בין מס' חודשים לשנתיים כפי שקבע בגזר-הדין, חרף החומרה שייחס

עמוד 1

לעבירות נושא גזר-הדין, והיה עליו לקבוע את מתחם הענישה, כפי שעתרה המאשימה בפני, בין שנת מאסר לשנתיים מאסר על פי התקדימים שהובאו בפניו וצוטטו בהודעת הערעור.

כמו כן טוענת המערערת כי ביהמ"ש קמא התעלם מהמסר הברור והחד משמעי שיש להעביר למי שפורצים לדירות וגונבים מתוכן נוכח חומרת המעשים והנזק הנגרם בגינן.

באשר לעונשי המאסר בפועל שהוטלו בתוך מתחם הענישה שקבע בימ"ש קמא, טוענת המערערת כי ביהמ"ש קמא לא נתן את המשקל הראוי לעברם הפלילי של המשיבים כפי שעולה מגליונות ההרשעות הקודמות שהוצגו בפניו ובפניו, ואין להבחין בין חומרת העבירה של התפרצות לדירה שבוצעה על ידי המשיב 1 לבין הסיוע להתפרצות שנתן המשיב 2 לאור דרך הסיוע.

באשר למשיב 2 - טוענת המערערת כי נוכח עברו הפלילי המכביד ביותר, בין היתר, בגין עבירות רכוש, ומאחר שביצע את העבירה נושא גזר-הדין זמן קצר לאחר שחרורו ממאסר קודם, וכאשר שני עונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים נגדו, מן הראוי היה לגזור את עונשו ברף העליון של מתחם הענישה שקבע ביהמ"ש קמא.

ב"כ המשיב 1 טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפניו כי שגה ביהמ"ש קמא כאשר לא קיבל את המלצת שירות המבחן, שהיתה בפניו ובפניו לאור סיכויי שיקומו של המשיב 1, גילו הצעיר בזמן ביצוע העבירה, אז היה "בגיר צעיר" ולאור הערכת שירות המבחן כי שילובו של המשיב 1 בהליך טיפולי יפחית את הסיכון הנובע ממנו.

ב"כ המשיבים מתנגדים להחמרה בעונשיהם של המשיבים וטוענים כי נוכח התסקירים החיוביים של שירות המבחן שהיו בפני ביהמ"ש קמא, צדק ביהמ"ש כאשר גזר עליהם את העונשים נושא הערעור, גם אם לא קיבל את המלצות שירות המבחן להעמיד את שניהם בפיקוחו, להטיל עליהם עבודות של"צ ולהאריך את המאסרים על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגד המשיב 2, אשר הופעלו על ידי ביהמ"ש קמא.

אנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא את חומרת מעשיהם של המשיבים אשר פרצו, כאשר משיב 1 פורץ בפועל ומשיב 2 מסייע לו, לדירת מגורים באישון לילה.

בית המשפט קמא התייחס באריכות לחומרת מעשיהם של המשיבים ובצדק לא קיבל את המלצות שירות המבחן בתסקירים שהוגשו לגביהם לסיים את ההליך ללא עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח וללא עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

בית המשפט קמא השווה את מעשיו של המשיב 2 למעשיו של המשיב 1, שכן הסיוע שנתן המשיב 1 על מנת שיוכל להיכנס לדירה מבעד לחלון הפתוח, היה סיוע משמעותי ואין בעובדה שלא נגרם נזק לדירה, כמו גם שלא נגנב מתוכה רכוש מאחר והמשיבים נתפסו, כדי להקל בעונשיהם.

אף אנו, כמו בית המשפט קמא, איננו מסכימים עם מה שנכתב בתסקירים לגבי המשיבים, אך כנגד זאת איננו יכולים להתעלם מעברם הפלילי כפי שבא לידי ביטוי בגיליון ההרשעות הקודמות של כל אחד מהם.

כך במיוחד הם פני הדברים כאשר מדובר במשיב 2, אשר ביצע את העבירה סמוך לאחר ששוחרר ממאסר קודם וכאשר שני עונשי מאסר על תנאי בני הפעלה תלויים ועומדים נגדו.

במיוחד לא מצאנו ממש בתוצאה הממשית של הענישה שהוטלה על המשיב 2 כאשר בגין העבירה נושא גזר הדין הוא לא נענש באופן מעשי כלל, וכל מה שהוטל עליו הוא הפעלה של אחד מעונשי המאסר על תנאי, אם כי הארוך מביניהם בהעדר אפשרות אחרת.

לאור כל האמור לעיל, ומבלי שאנו מתעלמים מההלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור איננה ממצה את הדין עם נאשם שהחליטה להחמיר בעונשו, אנו קובעים כי המשיב 1 ירצה שנת מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו מיום 12.10.12 ועד יום 21.11.12.

אנו קובעים כי המשיב 2 ירצה תקופת מאסר כוללת של 20 חודשי מאסר בפועל, המורכבים מ-10 חודשי מאסר בפועל בגין העבירה נושא גזר הדין ומהפעלה במצטבר של 10 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו ובחופף של 6 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים נגדו, וזאת בניכוי תקופת מעצרו מיום 12.10.12 ועד יום 6.11.12.

יתר חלקי גזר הדין בת.פ. 27192-10-12 (בית משפט השלום בראשל"צ) יעמדו בתוקפם.

אנו דוחים את ערעורו של המשיב 2 בעפ"ג 20554-10-14.

ניתן והודע היום כ"ד כסלו תשע"ה, 16/12/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמשיבים.

**ד"ר שמואל בורנשטיין,
שופט**

מיכל ברנט, שופטת

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**